

Potápěčská etiketa: Potápěčské středisko

Všechno klaplo přesně tak, jak mělo: vystoupil jste z letadla, spěchal k pásu se zavazadly a téměř vykřikl úlevou, když se poměrně brzy objevila vaše velká cestovní taška.

Po příjezdu do hotelu jste si vyzvedl klíč, ale nezamířil jste nejdříve do pokoje, nýbrž spěchal přímo do potápěčského střediska, a to se svým certifikátem pro pokročilé potápění na otevřených vodách takzvaně přímo mezi zuby. A když jste tam zjistil, že hned na následující den je naplánován ponor k vraku, okamžitě jste si objednal jedno místo pro sebe.

„Mohu se podívat do vašeho deníku ponorů?“

Jakmile slečna u pultu vznesla tuto nevinnou otázku, v potápěčském středisku nastalo mrtvolné ticho. Sice jste neomdlel, ale zbledl jako křída, a to před sotva dvacetiletou dívkou.

Ano, je všeobecně známo, že potápěčská střediska si potrpí na deníky, hlavně v papírové formě. Lidé z potápěčských středisek mají rádi klienty, kteří si deníky vedou pečlivě, rádi si v nich listují, jásají při pohledu na exotické známky. Téměř vždy chtějí vědět, kde jste se potápěl posledně. Ale není to proto, že by byli příliš vlezlí a nemístně zvědaví, je to kvůli bezpečnosti vaší i vašich potápěčských kolegů. A jestliže svůj deník nemáte s sebou, může se stát, že budou požadovat, abyste provedl zkušební ponor.

Zkušební ponory

Jestliže slovo *deník* přivádí potápěče do rozpaků, pak výraz *zkušební ponory* vyvolává obavy, paniku a někdy i hněv. Zvláště pocházíte-li z jihu Evropy. Jste-li odněkud ze severu Evropy, sice budete reptat, ale posléze budete souhlasit.

Prohlášení, že nemáte zapotřebí někomu něco předvádět, vám rozhodně moc neprospěje. Určitě vás nezařadí do skupiny pro potápění s průvodcem, ale navíc možná ani neseženete lahev a závaží, kdybyste si naplánovali ponory samostatné. A odpovědět mladému instruktorovi: „Vy jste ještě nebyl na světě, když jsem se už učil, jak správně vyčistit masku!“ vám dosáhnout cíl také nepomůže.

Požadovat příliš mnoho

Potápěči všeobecně podezřívají divemastery, že nejlepší místa pro potápění drží v tajnosti a jen pro své vlastní potěšení. Takové přesvědčení má stejné opodstatnění, jako kdyby si šéf Netflixu promítal filmy sám pro sebe v nějaké uzamčené místnosti. Pravdou však je, že divemasteři vám mohou zalhat, když se jich zeptáte na jejich nejoblíbenější místo pro potápění. Nejsou-li vaše potápěčské dovednosti dostatečně pokročilé, mohou vám tito profesionálové raději doporučit nějakou snadnější destinaci. Nechtějí vás podvést, jsou pouze ohleduplní: nechtějí totiž, abyste jim záviděli. A co je také důležité - nepleťte si Evropu a Afriku s USA, tam vám divemasteři nebudou na člunu servírovat čaj nebo kávu a ani vám nebudou sestavovat vaše vybavení.

Prostor v potápěčských střediscích se řídí pravidlem opaku

Všeobecně platí, že horizontální prostor, který máte ve skutečnosti k dispozici, je pravý opak toho, co se vám zdá při srovnání s velikostí potápěčského střediska. Brzy zjistíte, že největší potápěčská střediska, ale i velké čluny, vypadají menší, než tomu je ve skutečnosti. Je tomu tak proto, že svou výbavu rozložíte prakticky všude, kde je to jen trochu možné. Jestliže si však hned od počátku uložíte své vybavení na určené místo, stane se něco úžasného - získáte víc prostoru ke stání i na sezení. To také značně zlepší náladu a uchrání lidi od zakopávání o různé překážky na nevyhnutelně mokřích podlahách. I když povrchy bývají pokryté velkoplošnými koberci a gumovými rohožemi, stejně jsou kluzké a podle statistik jsou to nejfrekventovanější plochy, kde lidé chodí naboso nebo s nazutými „žabkami“.

Rozložení výbavy všude okolo sice ohrožuje bezpečnost, nicméně pomáhá navazovat interpersonální vztahy. Je totiž známo, že mnoho manželství uzavřených mezi potápěči (což je v mnoha zemích právně uznávaný vztah) vzešlo na základě skutečnosti, že někdo omylem vzal a chtěl použít (nebo dokonce použil) část výbavy někoho jiného. Nicméně potápět se týden s ploutvemi o dvě čísla menšími nebo většími může

mít negativní dopad jak na vaše pohodlí, tak i na bezpečnost. A nezapomeňte, že byste mohli omylem vzít i výbavu někoho, s kým byste se v budoucnu silně nesnášeli.

Pronajaté vybavení

Pronajaté vybavení je samozřejmě vybavení použité. Na nové vybavení narazíte pouze v případě, že bylo právě vyměněno, nebo když zahájilo provoz zcela nové potápěčské středisko. S vybavením zacházejte tak, jak se zachází se staršími lidmi - řádně a s respektem. Všeobecně se ví, že lidé pravděpodobněji odhodí nedopalek cigarety nebo nějaký jiný odpad na špinavý chodník, a bohužel platí, že potápěči mají sklon nechovat se správně k opotřebovanému vybavení. Navíc si někdy myslí, že si to mohou dovolit, protože to koneckonců není jejich majetek. Vadné a nesprávně používané vybavení se však může vymstít. Bez ohledu na dobré způsoby a respekt při zacházení se staršími lidmi, správné a ohleduplné provozování potápěčského vybavení zaručí přežití v neznámém prostředí. Vždy byste měli vrátit vybavení v takovém stavu, v jakém jste je převzali. A pokud možno dobře opláchnuté.

Oplachovací nádrže

Oblast s oplachovacími nádržemi v potápěčském středisku je něco jako obchod s porcelánem, proto je potřeba chovat se tam s největší opatrností. Mořská sůl, písek, bacily a tělesné tekutiny mohou způsobit nefunkčnost a rozpaky. Uvědomte si, že potápěčská střediska často nepoužívají dezinfekční prostředky kvůli životnímu prostředí. Nehledě na chlór, jestliže jste si v mokrému obleku ulevili, neoplachujte jej společně s maskou a s regulátory! Také si neumývejte boty společně s kompenzátorem vztlaku a s regulátory: písek a přesná technika se k sobě nehodí. Je sice pravda, že ulevit si do mokrého obleku se dokonce doporučuje, hlavně když pociťujete chlad, ale nikdo nemá zájem dostat se potom do kontaktu s vaším čůráním.

Když už to opravdu nemůžete vydržet

Když si na letišti pronajmete auto, nečuráte na sedadla a rohožky. A to by mělo platit i při pronájmu mokrého obleku. Ve svém autě nebo mokrém obleku si dělejte, co uznáte za vhodné, ale určitě to neplatí pro případ, kdy se sdílí oplachovací nádrž. Máte-li svůj vlastní mokrý oblek, oplachujte jej odděleně. A co dělat, když jste si ulevili do vypůjčeného mokrého obleku? Víím, že se to nesnadno přiznává, ale měli byste jej opláchnout odděleně a vyžádat si k tomu mýdlo a nějaký dezinfekční prostředek.

Rada pro odborníky

Je-li vaše důvěryhodnost a spolehlivost založena na přísném a strohém přístupu, možná si neuvědomujete, že potápěči se chtějí hlavně bavit a hodit veškeré starosti za hlavu. Nelíbí se jim přikázaný zkušební ponor, obzvláště když se jim za něj účtuje cena jako za ponor standardní. Zacházet s lidmi u přepážky, jako by byli pouze nějakými algoritmy, je jeden z nejnebezpečnějších světových trendů.

Poskytnutí zkontrolovaného a dobře udržovaného vybavení je velmi dobrý začátek, jestliže se chcete obklopit dobře naladěnými a usměvavými lidmi a předejít nespokojeným poznámkám a komentářům. Rovněž to je dobrá strategie, jak se vyhnout případným právním krokům.

Sice jsem nikdy nezaznamenal případy mononukleózy nebo eboly, které by se daly připsat příliš ležérnímu čištění regulátorů v oplachovacích nádržích, ale trochu hydrogenuhličitanu (přírodního dezinfikátoru) celé věci určitě prospěje. Dvě oplachovací nádrže – jedna pro ploutve, ponožky a obleky a jedna pro kompenzátory vztlaku, regulátory a masky – je určitě lepší řešení, než nádrž jediná. A sprcha s kouskem neutrálního mýdla, kde si potápěči mohou opláchnout mokrý oblek, který zažil „určitou nehodu“ přinese vašemu středisku osmnáct hvězdiček.